

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘΜ. 4.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1868,

Κυβ. ἔτησίαι, λ. 50
ἑκαστ. φύλ. » 8

ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ.

Ἄ οὐρανόσδε, Ἰωάννης Μενάρδος, ἦτο πρωρεὺς (*) ἀιμοπλοίου τινὸς ταξειδεύοντος τὰς παραλίουσ πόλεις τῆσ Ἀμερικῆσ,

Ἡμέραν τινα, ἐνῶ εἰσέτι ἦσαν μακρὰν τῆσ ξηρᾶσ, ἐφάνη καπνὸσ ἐξερχομένοσ ἐκ τῆσ ἀποθήκησ τοῦ πλοίου ὁ δὲ πλοίαρχοσ ἔστειλεν ἕνα ναύτην νὰ ἴδῃ πόθεν ἐξήρχετο. Ὁ ναύτησ ἐπιστρέψασ ὠχρὸσ καὶ καταπεφοβισμένοσ, εἶπε, «Κύριε πλοίαρχε τὸ πλοῖον καίεται.»

«Φωτὶ ἀ! Φωτὶ ἀ!» ἤκούσθη διὰ μιᾶσ εἰσ ἔδων τὸ πλοῖον καὶ εὐθὺσ πλήρωμα καὶ ἐπιβάται ἔδραμον εἰσ τὰσ ἀντίλλασ καὶ ἕκαστοσ κατὰ τὰσ δυνάμεισ του ἐβόηθει ὅπωσ κατασβεσθῆ ἡ πυρκαϊά. Ἄλλ' εἰσ μᾶτην, διότι ἡ ἀποθήκη ἦτο πλήρησ βητίνησ καὶ τὸ πλοῖον ἦτο ἀδύνατον νὰ σωθῆ.

Τότε οἱ ἐπιβάται ἔδραμον εἰσ τὸν πρωρεᾶ καὶ τὸν ἠρώτησαν·

«Πόσοσ καιρὸσ ἀπαιτεῖται διὰ νὰ φθάσωμεν καὶ τὴν ξηρᾶν;»

Ἡ ἴβρια τέταρτα τῆσ ὥρασ, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννησ.

«Δυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν ἐκεῖ πρὶν καταστραφῆ τὸ πλοῖον;» ἠρώτησαν καὶ πάλιν.

«Μὲ μεγίστην δυσκολίαν,» ἀπεκρίθη ὁ πρωρεὺσ. «Ἰδοῦ, ὁ καπνὸσ εἶναι πολὺσ· ὑπάγετε εἰσ τὴν πρῶμνην τοῦ πλοίου, ἂν θέλετε νὰ σωθῆτε.»

Οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πλήρωμα κατέφυγον εἰσ τὴν

(*) Εἰσ τὰ μεγάλα τῶν ποταμῶν καὶ τῆσ ἀκτοπλοίασ ἀιμοπλοία, ὁ πηδαλιῶχοσ ἴσταται ὄχι ὀπισθεν εἰσ τὴν πρῶμνην, ὅπωσ κοινῶσ γίνετα, ἀλλὰ πρὸσ τὴν πρῶραν ἐντὸσ δωματιῶν ἐπὶ τούτῳ ὑπερᾶνω τοῦ καταστρώματοσ κατασκευασμένου, διὰ νὰ δύνανται νὰ βλέπῃ πρὸσ τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἐκείθεν κυβερνᾶ τὸ πλοῖον, ὅθεν χρησιμεύει καὶ ἀντὶ πρῶρεσ (σκοποδ.)

πρῶμνην, ὁ δὲ Ἰωάννησ ἔμεινε μόνοσ εἰσ τὴν πρῶραν κυβερνῶν τὸ πλοῖον. Φλόγεσ πυρὸσ μετ' ὀλίγον καὶ καπνὸσ πυκνότετοσ τὸν περιεκύκλωσαν, ἀλλ' αὐτὸσ ἔμεινε εἰσ τὴν θέσειν του ἀτρομήτωσ ἐκπληρῶν τὸ καθῆκόν του.

«Ἰωάννη! Ἰωάννη!» ἐφώνασε διὰ τῆσ σάλπιγγοσ ὁ πλοίαρχοσ ἐκ τῆσ ἄλλησ ἄκρασ τοῦ πλοίου· διότι ὁ καπνὸσ εἶχε πλέον καλύψει τὸν πρωρεᾶ καὶ τὸ πῦρ ἐμπόδιζε τὸν πλοίαρχον νὰ μεταβῆ εἰσ τὴν πρῶραν.

«Ἐδῶ εἶμαι, κύριε πλοίαρχε,» ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννησ.

•Πῶδ διευθυνόμεθα τώρα;»

•Πρὸσ ἀνατολάσ,» ἀπήντησεν ὁ πρωρεὺσ.

«Στρέψον τὸ πλοῖον πρὸσ τὸ Νοτιοανατολικόν, καὶ βίβε το εἰσ τὴν ξηρᾶν,» διέταξεν ὁ πλοίαρχοσ.

Ἐν τούτοισ τὸ πῦρ ὄλονεν ἐπροχώρει πρὸσ τὴν πρῶραν, ὁ δὲ γενναίοσ Ἰωάννησ περιεκυκλώθη ἤδη ἀπὸ τὰσ φλόγασ. Αἱ τρίχεσ τῆσ κεφαλῆσ του ἐκάησαν καὶ ἡ μία του χεῖρ κατέστη ἄχρηστοσ.

Τὸ πλοῖον ἐπλησίαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰσ τὴν ξηρᾶν, ὁ δὲ πλοίαρχοσ ἐπανειλημμένωσ ἐσάλπιξε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου διὰ νὰ μάθῃ ἂν ἀκόμη ἔζη, διότι ἡ ζωὴ ἔδων ἐκρέματο ἀπὸ τὴν καλὴν χρῆσιν τοῦ πηδαλίου. Ὁσάκισ δὲ ὁ πλοίαρχοσ τὸν ἐκάλει ἐκαίνοσ ἀπεκρίνετο, «Ἐδῶ εἶμαι!»

«Ἐμπορεῖσ ν' ἀνθέξησ ἀκόμη πέντε λεπτά;» ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχοσ.

«Τῆ βητθεία τοῦ Θεοῦ θέλω προσπαθῆσαι,» ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννησ, μὲ ἐκλείπουσαν φωνήν.

Τὸ πλοῖον ἐπὶ τέλοσ ἐφθασεν εἰσ τὴν ξηρᾶν καὶ ἔδων τὸ πλήρωμα καὶ οἱ ἐπιβάται ἐσώθησαν, ἀλλ' ὁ εὐγενὴσ Ἰωάννησ ἐκάη καὶ ἔπεσεν εἰσ τὴν θάλασσαν δόμα τοῦ ἠρωτισμοῦ καὶ τῆσ ἀτακαρνήσεωσ του διὰ τῶν ὀκίων ἐσώθησαν τόσαι ψυχαί.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον τιμῶμεν καὶ ἐγκωμιάζομεν διὰ τὸν ἥρωϊσμόν καὶ τὴν αὐταπάρνησίν του, ἀλλὰ πόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ εὐγνωμονώμεν καὶ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Χριστὸν, ὅστις ἠρνήθη τὰ πάντα καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις τὸν ἐχθρεύετο καὶ τὸν ἐμίση! «Διότι, — εἶναι γεγραμμένον, — ἐνφ' ἡμεῖς ἤμεθα εἴτι ἁμαρτωλοὶ, ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν.» (Ρωμ. 6. 8.)

ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΣ.

Ἐσκέφθητε ἀράγε ποτε, μικροὶ μου φίλοι, διατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰς χεῖράς σας ὅποιαί εἶναι, καὶ ὄχι καθὼς τῶν πετεινῶν, ἢ τῆς γάτας, ἢ τῶν ἄλλων ζώων; Πρὸς ὄφελος ἐκείνων, εἰ ὅποιοι ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν περὶ τοῦτου, ἰδοὺ τί συσταίνει εἰς τὴν μελέτην των εἰς εὐλικρινῆς φίλος τῶν παιδίων.

Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου τόσον θαυμασίως διὰ νὰ κτυπᾷ; Ὅχι.— διὰ νὰ τσουγρανέζη; Ὅχι.— διὰ νὰ τοιμπᾷ καὶ νὰ σπρώχνῃ; Ὅχι.— διὰ νὰ ἀρπάξῃ; Ὅχι.— διὰ νὰ κλέπτῃ; Ὅχι.— διὰ νὰ ξεσχίξῃ; Ὅχι.— Αἱ κακαὶ χεῖρες κάμνουν τὰ τοιαῦτα. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκε τὰς ὡραίας μας χεῖρας διὰ νὰ πράττωμεν τὸ κακόν, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμνωμεν τὸ καλόν, διὰ νὰ τὰς μεταχειρίζωμεθα εἰς καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα.

Αἱ καλαὶ χεῖρες βοηθοῦν τὴν μητέρα, βάλουν ἑαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, κουνοῦν τὸ παιδί, θιγὰν κλαίῃ, ὁδηγοῦν τὰ μικρότερα ἀδελφία καὶ περιποιοῦνται τὰ ἀδύνατα. Δὲν χύνουν, οὔτε σπάζουν, οὔτε καταστρέφουν, ἀλλ' εἶναι προσεκτικαὶ χεῖρες καὶ καθαραὶ.

Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς γάτας ὄνυχας; διὰ νὰ πιάνουν καὶ ξεσχίζουσιν εἰς τὰ πουλιὰ πτερὰ διὰ νὰ πετοῦν; εἰς τοὺς σκύλους ὀδόντας διὰ νὰ δαγκάνουν; εἰς τὰς ὄρνιθας βράμψα διὰ νὰ τοιμποῦν; ἀλλ' εἰς τὰ παιδιὰ ἔδωκε χεῖρας διὰ νὰ ἐργάζωνται τὰς κατεσκευάσας δὲ τόσον ὡραία ὥστε ἤμποροῦν νὰ κάμνουν πᾶσαν ἐργασίαν—τὰ 28 κόκκαλα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκαστὴ χεὶρ συνίσταται, εἶναι τόσον κατάλληλα καὶ τόσον ἀρμοδίως συνηρμοσμένα μεταξύ των διὰ κλειδώσεων, ὥστε ἡ χεὶρ ἀνοίγει καὶ κλείει καὶ κινεῖται μὲ μεγάλην ἐλευθερίαν καὶ εὐκολίαν.

Ἐσκέφθητέ ποτε τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ χεὶρ σας;

Πλάνει, κρατεῖ, ὑψώνει, τραβᾷ, κόπτει, συναΐζει, σκάπτει, πλύνει, βράπτει, γράφει, ὑφαίνει, στάπτει, πλέκει κτλ.

Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν ἔκαμε τὰς χεῖρας διὰ νὰ δκνηρευοῦν. Χεῖρες ἔγραψαν τὰ φηρέματά σας; καὶ ἔπλεξαν τὰς κάλτσας σας. Κατασκευάζουν ἄρτον, ἀλ-

μέγουν τὰ πρόβατα, τὰ γόδια καὶ τὰς ἀγέλαδας; κάμνουν βρότυρον, σικπιζούν, σιδερόνουν καὶ συναΐζουν τοὺς καρπούς.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τοιαύτας χεῖρας πρέπει ἡμεῖς νὰ μεταχειρίζωμεθα αὐτὰς μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὸν εὐχαριστῶμεν.

Ἄδιόφορον ἂν αἱ χεῖρες ἦναι λευκαὶ ἢ μαῦραι, παχεῖαι ἢ ἰσχναὶ, μεγάλαι ἢ μικραὶ, σκληραὶ ἢ ἀπαλαὶ πρέπει νὰ ἐργάζωνται, νὰ ἦναι τίμια, περικοιμητικαὶ, καθαραὶ καὶ ἐν γένει καλοὶ χεῖρες. Θὰ δώσωμεν δὲ λόγον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν χειρῶν μας, καθὼς καὶ διὰ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης μας—διὰ πάντα ἀργῶν λόγον, ὅστις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα μας.

Ἡ ΑΝΟΙΚΤΗ ΘΥΡΑ.

Δυστυχῆς τις χήρα εἶχε τέσσαρα παιδιὰ, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἀνομάζετο Ῥοβέρτος καὶ ἦτο μόλις ὀκταετής. Μίαν ἐσπέραν, ἀφοῦ ὤλην τὴν ἡμέραν δὲν εἶχον φαγεῖ τίποτε, ἤτο·μάζοντο—νὰ κοιμηθῶν χωρὶς νὰ δευτηήσουν; ἀλλ' ἡ μήτηρ ἢ ὁποία ἦτο εὐσεβῆς καὶ ἐγνωρίζεν διὸ ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ τοὺς βοηθήσῃ, βίωσεν τὴν καρδίαν της πρὸς Αὐτὸν καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν εὐοπληγίαν του.

Ἵταν δὲ ἐτελείωσεν τὴν προσευχὴν της, ὁ Ῥοβέρτος τῆς εἶπε· «Μῆτερ, δὲν λέγει ἡ Γραφή διὸ ὁ Θεὸς ἔσπελλέ ποτε κόρακας εἰς ἕνα ἀνθρώπον καὶ τοῦ ἔφραγεν ἄρτον;»

«Μάλιστα, τέκνον μου, τοῦτο συνέβη πρὸ πολλοῦ.»

«Ἄλλὰ καὶ τώρα,» εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος, «δὲν δύναται τάχα ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σείῃ ἄρτον διὰ τοῦ ἰδίου μέσου; Ἄς ἀνοίξωμεν τὴν θύραν καὶ ἴσω;

ἔλθη κανεὶς κόραξ· νὰ μᾶς φέρῃ ἄρτον.» Ταῦτα εἰπὼν ὑπῆγε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Οἱ διαβά-
ται τώρα ἤμπόρουσαν νὰ βλέπουν ἐντὸς τοῦ δω-
ματίου, τὸ ὅποιον ἐφώτιζε πενιχρὸν λυχνάριον.
Μετ' ὀλίγον ἔτιχε νὰ διαβαίῃ ἀπ' ἐκεῖ ὁ Δῆ-
μαρχος τῆς πόλεως καὶ ἰδὼν τὴν θύραν ἀνοι-
κτὴν καὶ τὴν μητέρα περιτρογυρισμένην ἀπὸ τὰ
χαροποιὰ τέχνα τῆς, παρσκινήθη νὰ εἰσέλθῃ.

«Καλὴ μου, Κυρία, εἶπεν οὗτος, «Διατί ἔχεις
τὴν θύραν σου ἀνοικτὴν εἰς τοιαύτην ὥραν;»

Ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ εὐγενοῦς Δημάρ-
χου εἰς τὴν πτωχὴν καλόθην τῆς χήρας τὴν ἐ-
τάραξε· ὅθεν καὶ ἐσηκώθη μὲ βίαν, καὶ ἀφοῦ
τὸν ἐχαίρετῃσεν, ἀπεκρίθη·

«Κύριε, ἐπειδὴ ἐντὸς ὀλίγου ἐμέλλομεν νὰ
κοιμηθῶμεν χωρὶς νὰ δειπνήσωμεν, ὁ μικρὸς μὲ
Ῥοβέρτος ἐσκέφθη, διὰ τὸν ἦνοιξε τὴν θύραν, ὁ
θεὸς βεβαίως θὰ ἔστειλε καὶ πρὸς ἡμᾶς κανένα
κόρακα μὲ τροφήν.

Ὁ Δῆμαρχος ἐγέλασεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ-
τους καὶ εἶπεν διὰ τὸν Ῥοβέρτος δὲν ἠπατάτο πο-
σῶς, διότι πραγματικῶς ἦλθεν εἰς κόραξ διὰ νὰ
τοὺς δεῖξῃ ποῦ εὕρισκετο ἄρτος. Ἀμέσως δὲ
ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ μετ' ὀ-
λίγον τὸ ἀπέστειλε πρὸς τὴν μητέρα του μὲ κα-
λάθιον γεμάτον ἀπὸ τροφᾶς, τὰς ὁποίας ἅμα εἶ-
δον τὰ λοιπὰ παιδιά ἤρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ
χειροκροτοῦν ἀπὸ χαρᾶν.

Ἄλλ' εἰς τὴν χαρᾶν των δὲν ἐλησμόνησαν
νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεόν, ὅστις εἰσῆκουσε τὴν
προσευχὴν των. Ὁ δὲ Ῥοβέρτος, ἀφοῦ ἐτε-
λείωσε τὸ δεῖπνον, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θύ-
ραν καὶ ὄψασας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Θεόν
εἶπε, «Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Θεέ, ἐπειδὴ εἰσῆκουσε
τὴν προσευχὴν μας καὶ μᾶς ἀπέστειλες τοὺς κό-
ρακας μὲ τροφᾶς.»

Σεῖς δὲ, μικρὰ μὲ παιδιά, μάθετε νὰ προσεῦ-
χησθε εἰς τὴν νεότητά σας εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἀδ-
τὸς δὲν θὰ οἶς λησμονήσει εἰς τὸ γῆρας σας.

Ὅποιον ἕκαστον παιδίον πρέπει νὰ ἦναι.

Ἄξιόραστον, φιλόανθρωπον, αὐταρκες, ἐπιμε-
λὲς, γνώσεως ἐπιθυμητικόν, συγχωρητικόν, πρᾶ-
ον, ἔντιμον, φιλεργον, δίκαιον, εὐμενὲς πρὸς
πάντας, εὐπειθὲς, εὐσεβὲς, ἥσυχον, εὐκρινὲς,

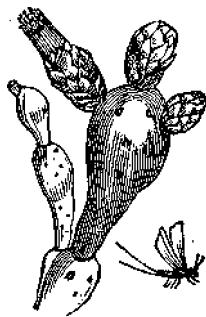
φιλόληθες, ἐνάρετον, φρόνιμον, ὑπακούον εἰς τὰς
καλὰς συμβουλὰς, ζηλωτὴς τῶν καλῶν.

Ὅποιον δὲν πρέπει νὰ ἦναι.

Θυμῶδες, καυχώμενον, φυλάργυρον, ἀπατη-
λόν, φθονερόν, σκληροκάριον, ὀκνηρόν, ταραχο-
ποιόν, ἀμελὲς, ἐπιλήθμον, ἰδιοτελὲς, ἀχάριστον
ἀνυπότακτον, μὴ ζηλωτὴς τῶν κακῶν.

Ποῖα τὰ κάλλιστα πράγματα, τὰ ὅποια
πρέπει νὰ διδῇ τις.

Τὸ κάλλιστον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εἰμπορεῖς νὰ
δώσῃς εἰς τὸν ἐχθρόν σου, εἶναι σ υ γ χ ῶ ρ η-
σ ι ς·—εἰς τὸν ὑπεναντίον σου, ἀ ν ο χ ῆ·—εἰς τὸν
φιλον σου, τ ἦ ν κ α ρ δ ι α ν·—εἰς τὸν υἱόν σου,
κ α λ ὸ ν π α ρ ἄ δ ε ι γ μ α·—εἰς τὸν πατέρα σου,
π ρ ο τ ῖ μ η σ ι ν·—εἰς τὴν μητέρα σου, φ έ ρ-
σ ι μ ο ν (διαγωγῆν,) τὸ ὅποιον νὰ τὴν κάμνη
νὰ καυχᾶται διὰ σέ·—εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, σ έ-
β α ς·—εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἀ γ ἄ π η ν.

ΚΡΕΜΕΖΟ.

Ἡ χρῆσις τοῦ κρεμέζου εἶναι τόσον κοινὴ εἰς ὅλην
τὴν Ἑλλάδα, ὥστε τὸ γνωρίζουν πολλὰ κατὰ καὶ αὐτὰ
τὰ μικρὰ παιδιά. Δι' αὐτοῦ βράβουν κόκκινα αἰ μητέ-
ρες μας τὰ παντὰ καὶ τὰ νήματά των, οἱ βαφεῖς τὸ
μετάξι των, καὶ ὅλοι ἡμεῖς τὰ αὐτὰ τῆς Λαμπρᾶς. Τὸ
τί εἶναι ὁμοῦ τὸ κρεμέζο τοῦτο δὲν γνωρίζουν οἱ πε-
ρισσότεροι, καὶ περὶ τοῦτου θὰ εἴπομεν ὀλίγα.

Τὸ κρεμέζο γενικῶς θεωρεῖται ἀπὸ τὸν λαὸν ὡς
πρῶτον φυτοῦ, ὡς σπόρος ἢ καὶ τοιοῦτον· ἀλλ' ἡ ἰδέα
αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη, διότι ἡ πολυτίμος αὕτη βαφή
εἶναι ὄχι φυτοῦ, ἀλλὰ ζῶον,—ἔντομον, ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ
ὅποια ὀνομάζονται ἡ μ ῖ π τ ε ρ α· ὁμοιάζει δὲ εἰς τὰς
ἔξεις του μὲ τὸν λευκὸν μύρμηκα καὶ τὸν μεταξοσκώ-
ληκα, ὅπως θὰ ἴδωμεν εὐθύς.

Τὸ ἔντομον τοῦτο εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ
Μεξικοῦ· ἀπαντᾶται πολυπληθὲς εἰς τὰς ἀπεράντους
ἐρημίας του, ὅπου ἀφθόνως φύεται τὸ κόκκινον εἶδος
τῆς φραγκοσκυῖας, ἀπὸ τὸ ὅποιον τρέφεται.

Τὰ ἔντομα ταῦτα εἰς τὴν φυσικὴν των καταστάσιν ἀναποθέτουσι τὸν σπῆρον των (τὰ αὐγά των) εἰς τοιοῦτον μέρος τῆς φραγκοσυκιάς, ὥστε νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὰς ἄλλας ἐπιηρείας τῆς ἀτμοσφαιράς. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον ἀνοίγει, τὰ σκωληράκια διασκορπίζονται εἰς τὰ φραγκοσυκόφυλλα καὶ τρέφονται ἀπὸ αὐτὰ, ὅπως ὁ μεταξοσκώληξ, ἕως οὗ διέλθουν, ὅλας τὰς μεταμορφώσεις των, καὶ νὰ ἐνωθῶσι κατὰ ζεύγη εἰς γάμου κοινωνίαν.

Εὐθὺς ἀφοῦ γείνει ἡ ἐγκυμοσύνη, τὸ θῆλυ, τὸ ὅποιον εἶναι ἀπτερον, προσκολλᾶται στερεῶς εἰς ἓν μέρος τοῦ φύλλου καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξογκώνεται, νὰ φουσκῶνῃ, ἕως οὗ κατατέσῃ νὰ χάσῃ τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν τοῦ ἐντόμου, καὶ τότε ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ ὕλην ἐκκρηνομένην ἀπὸ τὸ φυτὸν.

Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην συνάζονται, φρονεύονται διὰ βραστοῦ ὕδατος, ἢ εἰς θερμούς κλιβάνους καὶ μεταφέρονται εἰς τὸ ἐμπόριον διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν βαφικὴν.

Οἱ αὐτόχθονες τοῦ Μεξικῶ ἐγνώριζον τὴν ἀξίαν καὶ μετεχειρίζοντο τὸ κρεμῆζον πολὺ πρὶν ἀνακαλυφθῆ ἡ Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν Κολόμβον. Εἰς τὴν εὐρώπην μετεφέρθη ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς, οἱ ὅποιοι ἐφόλαξαν μυστικῆν τὴν καταγωγὴν του ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τέλος ὅμως ἐγνωστοποιήθη καὶ πολλοὶ ἀπόπειραι πρὸς καλλιέργειαν αὐτοῦ μὲ κἀποιαν ἐπιτυχίαν ἔγιναν εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, εἰς κλίματα ὅμοια μὲ τὸ κλίμα τοῦ Μεξικῶ.

Εὐθὺς ἀφοῦ ἐγνωρίσθη ἡ ἀξία τοῦ κρεμῆζου εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅλα αἱ ἄλλαι οὐσίαι, μὲ τὰς ὁποίας ἔθαφον τὰ κόκκινα, ἔχασαν πολὺ ἀπὸ τὴν ἀξίαν των, αὐτὸ δὲ κατέστη ἐπιζήτητον. Ὅθεν ἡ καλλιέργειά του εἰς τὸ Μεξικὸν ἔλαθε μεγάλην ἔκτασιν* αἱ φυτεῖαι τῶν ἐρυθρῶν φραγκοσυκιῶν ἐπολλαπλασιάσθησαν, ὁ σπῆρος τοῦ ἐντόμου ἤρχισε νὰ συνάζεται καὶ νὰ φυλάττεται μὲ προσοχὴν, τὰ δ' ἔντομα νὰ περιποιῶνται καὶ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἐμπόρει νὰ τὰ βλάψῃ, (καὶ ἔχουν πολλοὺς ἐχθροὺς) ἕως οὗ τὰ θῆλεα φθάσουν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν, καὶ τότε συνάζονται, ζεματίζονται ἢ ἐξηραίνονται καὶ ἀποστέλλονται διὰ τοῦ ἐμπορίου εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

*Ἐκαστος κόκκος, δηλ. ἕκαστον θῆλυ, περιέχει περὶ τὰ χίλια αὐγά!

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστάνει φύλλον φραγκοσυκιάς μὲ διάφορα θῆλεα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς στέγματα προσέτι δὲ ἔντομον περωτῶν τὸ ὅποιον εἶναι τὸ ἄρρον.

Πόσον ἀγαθὸς ὁ Πλάστης μας! ἔχαμεν ἀνεξαντήλους προμηθείας ὄχι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς καλαιουθερίας μας.

Μικροὶ μου, φίλοι, ὁσάντις βλέπετε τὸ κόκκινον χρῶμα, τὸ ὅποιον τὰ μικρὰ παιδιὰ τόσον πολὺ ἀγαποῦν, μὴ λησμονήτε ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἔχαμεν ἐπίτηδες πρὸς εὐχαρίστησιν σας, καὶ ἀγαπᾶτε καὶ ὑπακούετε Ἰὸν πάντα.

Ἡ Ἁγία Γραφή.

Αἱ ὑποσχέσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁμοιάζουν μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἰτίνες λάμπουν διὰ τῶν παραθύρων εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ, καθὼς καὶ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ πλουσίου.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

*Ἐχομεν ἤδη λάβει διάφορα ἄρθρα ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν» καὶ τινὰς ἐπιστολάς ὑπόδεικνυούσας εἰς ἡμᾶς τὸν κατάλληλον τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον οἱ συντάκται τῶν ἐπιστολῶν τούτων νομίζουσιν ὅτι ἡ ἐφημερίς πρέπει νὰ συντάττεται. Ἐδχαριστοῦμεν δὲ ἀμφοτέρους διὰ τὰ ἄρθρα καὶ τὰς συμβουλὰς των, καὶ νομίζομεν χρεὸς μας νὰ μείπωμεν εἰς μὲν τοὺς πρώτους καὶ εἰς πάντας ὅσοι εἰς τὸ ἐξῆς μᾶς πέμψουν τοιαῦτα ἄρθρα, ὅτι πρῶτον μὲν τὰ ἄρθρα των πρέπει νὰ ἦναι βραχέα, ἔπειτα δὲ γραμμένα εἰς γλῶσσαν ἀπλήν, καὶ τέλος νὰ ἦναι πρακτικὰ καὶ οὐχὶ φαντασιώδη, ὅπως μερικὰ ἀπὸ ἐκείνα τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν. Εἰς δὲ τοὺς δευτέρους, ὅτι αἱ συμβουλαι των, ἂν καὶ καλαὶ καθ' ἑαυτάς, εἶναι τόσον πολλοὶ καὶ πολλοὺς τόσον ἐναντία ἢ μία μὲ τὴν ἄλλην, ὥστε ἀληθῶς ἐδρισκόμεθα εἰς ἀμυχανίαν ποίαν ἀπὸ αὐτῶν νὰ ἐκλέξωμεν. Οὕτω λι γ. ὁ εἰς θέλει νὰ περιέχη τὸ φύλλον μαθηματικὰ, ἱστορικὰ, οἰκονομικὰ, οἰκογενειακὰ, γεωγραφικὰ, κτλ. κτλ.—ὁ ἄλλος διηγῆματα τερψίνοα καὶ διδακτικὰ καὶ ὁ τρίτος ἄλλο τι. Ἐπειδὴ δὲ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς πάντας καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἐφημερίς ἦτο δεκαπλασία ἀφ' ὅτι εἶναι, διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τοὺς πάντας νὰ ἀφήσωσι τὴν μικρὰν ταύτην φίλην τῆς νεολαίας νὰ βαδίσῃ τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον ὁ συντάκτης ἔχει χαράξει, βέβαιον ὄντες ὅτι θὰ καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια ὅπως παρέχῃ διδασκαλίαν, ἀφέλειαν καὶ εὐχαρίστησιν εἰς πάντας.